У неділю Юрко залишився вдома сам. Татко з мамою подалися на ринок, а йому наказали замкнути двері і нікому не відчиняти.

Юрко важко зітхнув, прислухавшись до веселих голосів, що долинали з подвір'я, і сів за підручник.

Не пройшло й кількох хвилин, як задзвенів дзвінок.

— І хто б це міг бути? — пробурмотів собі під носа Юрко.— Не сидиться комусь удома.

Він навкарачки почав підкрадатися до дверей.

Можливо, це сусіда, дядько Вадим, прийшов повідомити мамі про те, що Юрко учора його котові пофарбував хвоста у червоний колір.

Та за дверима чувся шепіт.

Юрко повільно підвівся й тихенько зіп'явся навшпиньки, щоб у вічко розгледіти незваних гостей. Проте як він не старався, але в "перископ" нікого не побачив.

"Ховається,— вирішив.— Щоб не помітили. Та мене не проведеш. Бачили ми таких!"

Юрко ліг на живіт і, загрібаючи килимову доріжку руками, мов веслами, поплазував із коридора у вітальню.

Звичайно, сусіда дядько Вадим був не такий страшний, як, приміром, дідусь Панас чи класний керівник Віктор Макарович. Ці спуску не дадуть. Треба бути подалі від гріха.

"Нічого з ними не трапиться, вирішив про себе хлопець і, зручніше вмостившись у м'якому кріслі, знову заглибився у книжку. Мовляв, потупцюють і підуть.

Гості виявилися впертими. За якусь мить дзвінок залунав знову.

— От нахаба,— просичав Юрко.

Він знову припав до вічка, але нічого толком не розгледів. Для певності нечутно накинув на вхідні міцний металевий гачок. Такого не то людина, а сам трактор не зірве. Тепер нехай грюкають хоч до ранку.

Він уже збирався навшпиньки пробиратися назад, як раптом випадково зачепив ліктем телефон, який стояв поруч на тумбочці. Той звалився на підлогу з таким грюкотом, ніби почалося виверження вулкана. Юрко аж закам'янів з переляку. Прийшов до тями, коли за дверима залунали дитячі голоси.

Там стояли, очевидно, хлопчик і дівчина і про щось палко сперечалися.

Дзвінка уже не сіпали, а бухали у двері чимось таким, що аж штукатурка сипалася із одвірків.

Такого штурму Юрко не витримав і щосили закричав:

— Ви що там, з глузду з'їхали? Чому у двері ногами гатите, фарбу оббиваєте? Міліцію викличу!

— Вибач, будь ласка, почулося з-за дверей. А куди ми потрапили?

— Вам яка вулиця потрібна? — перепитав, припавши вухом до дверей і вже збираючись їх відчинити, щоб дати прочухана.

— Алмазна,— почулося хором.

— А будинок?

— Двадцять шість.

Квартира? протягнув одними губами.

— Двадцять шоста.

Юркові руки шарпонулися від замка, мов від гарячої сковорідки.

— Хто це?

— Не впізнав, чи що? Маринка з Василем. Що з тобою, Юрку? — тоненький дівчачий голос звучав стривожено.

Помилки не могло бути: за дверима принишкли Юркові однокласники Маринка і Василько. Чого це вони приперлися? У квартирі паркет натерто, килимки чисті..

— Ми до тебе погуляти,— сказав Василько.— Приготували уроки — і до тебе.

— А я до своїх ще й не торкався,— сказав Юрко.— Мені ніколи.

Маринка і Василько в один голос заторохкотіли:

— Не хвилюйся. Ми тобі допоможемо.

Запала коротка пауза, мов затишшя перед бурею.

— У тебе що, замок зіпсувався? — спитав у шпарину Василько.

— Ні! — сердито прохрипів Юрко.

— То в чому ж річ?

Юрко на хвилину задумався і категорично заявив:

— Мене... Мене просто немає вдома.

Маринка й Василько замовкли надовго.

— Як це так? — перепитали здивовано.

— Дуже просто,— сказав Юрко.— Мене в магазин послали. По хліб.

За дверима почулося нервове шепотіння.

— Куди ти пішов? — перепитав Василько.

— У магазин.

— Який?

— Продовольчий.

— Там зараз перерва на обід.

Юркові ніби хто відро води на голову вилив.

— Ти чого причепився, мов реп'ях до рукава? — загорлав він.— У тебе голова болить, чи що? Ну не в магазині я! На село поїхав до бабусі.

— А ось твій сусіда Петрик із четвертого класу сказав, що ти вдома, — не вірили Маринка з Васильком.

— Ганьба,— затупав Юрко ногами.— Ніякої совісті у вас. Приперлися і голову моррчите. А Петрик ваш, трієчник, меле казна-що. Як я можу бути вдома, коли іще зранку поїхав до бабусі? Кому ти більше віриш, мені чи отому нещасному трієчнику?

За дверима зашушукались.

— Звичайно, віримо тобі,— сказала Маринка.— Вибач! А ти довго там будеш?

— Де? — вже спокійніше перепитав Юрко.

— У бабусі.

— Цілий день. Куди мені поспішати? Там так цікаво!

— Тепер усе ясно,— зітхнула Маринка.— Ми підемо. Коли повернешся — приходь до нас.

— Обов'язково, крикнув Юрко.— Це можна. А чому ти так зітхаєш?

— Морозиво розтає,— повідомила Маринка.

— Яке?

— Ескімо. Шоколадне. Ми тобі дві порції купили. Даремно несли.— І по сходах залопотіли кроки.

Юрко швиденько відімкнув замок.

— Стійте!

Та однокласники вже грюкнули внизу дверима.